
СОЦІАЛЬНИЙ ВІСНИК

№ 2 07'2017

Редакційна колегія:

Белкіна Любов Петрівна –
в.о. директора департаменту соціального
захисту населення Миколаївської
облдержадміністрації

Сльчієва Оксана Русланівна - заступник
директора департаменту

Сербульова Таміла Володимирівна-
заступник директора департаменту –
начальник управління соціальних гарантій
і компенсацій, загальнообов'язкового
державного страхування департаменту
соціального захисту населення
Миколаївської облдержадміністрації

Петляєва Олена Вікторівна - начальник
управління фінансів та бухгалтерського
обліку департаменту соціального захисту
населення Миколаївської
облдержадміністрації

Васильєв Олександр Сергійович –
директор ІАЦ

Тимчак Ірина Миколаївна – начальник
навчально-методичного та інформаційно-
консультативного відділу ІАЦ

Кнішук Катерина Олександрівна –
провідний фахівець навчально-
методичного та інформаційно-
консультативного відділу ІАЦ

У номері:

РОЗДІЛ I Нове у законодавстві2

РОЗДІЛ II «Консультація юриста»

1. Сприяння розвитку громадського суспільства в
Україні.....4

2. Виплата компенсації за соціальну відпустку на
дітей...8

РОЗДІЛ III «Соціальний захист»

1. Внесення змін до ст. 48 Закону України «Про
статус і соціальний захист громадян, які постраждали
внаслідок Чорнобильської катастрофи»10

2. Санаторно-курортне лікування ветеранів та
інвалідів, отримання компенсації за
невикористану санаторно-курортну
путівку.....10

РОЗДІЛ IV «Запитуйте – відповідаємо»

1. Щодо застосування норм Закону України «Про
ліцензування видів господарської діяльності» від
02.03.2015 № 222.....13

2. Роз'яснення Мінсоцполітики щодо реалізації
положень Порядку обчислення середньої
заробітної плати в органах місцевого
самоврядування у зв'язку з підвищенням
посадових окладів.....14

3. Організація цивільного захисту в установах
соціального захисту населення.....15

РОЗДІЛ І

Нове у законодавстві (II квартал 2017 р.)

ЗАКОН УКРАЇНИ 6 квітня 2017 року № 2004-VIII

Про внесення змін до деяких законів України щодо підвищення рівня соціального захисту військовослужбовців та членів їх сімей

ЗАКОН УКРАЇНИ 13 квітня 2017 року № 2014-VIII Про внесення змін до статті 15 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" щодо надання членам сімей загиблих пільг без урахування середньомісячного сукупного доходу сім'ї

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ 27.03.2017 № 477 Про внесення змін до Положення про Фонд соціального захисту інвалідів Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 18 квітня 2017 р. за № 509/30377

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА від 26 квітня 2017 р. № 295 Деякі питання реалізації статті 259 Кодексу законів про працю України та статті 34 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні"

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ 23.03.2017 № 462 Про внесення змін до Положення про експертну групу з розгляду документів щодо протезування та/або ортезування учасників антитерористичної операції, які втратили функціональні можливості кінцівок Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 11 квітня 2017 р. за № 486/30354

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ 23.03.2017 № 457 Про затвердження Порядку огляду виданих технічних та інших засобів реабілітації, якими забезпечені особи з інвалідністю, діти з інвалідністю, інші особи Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 18 квітня 2017 р. за № 508/30376

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ І ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ МІНІСТЕРСТВО МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ МІНІСТЕРСТВО РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ, БУДІВНИЦТВА ТА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ НАКАЗ Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Міністерства праці та соціальної політики України, Міністерства фінансів України, Міністерства економіки України, Державного комітету України у справах сім'ї та молоді, Державного комітету будівництва, архітектури та житлової політики України, Державного комітету статистики України від 21 липня 1999 року № 119/167/96/114/175/266

10.04.2017 № 591/421/542/1461/72 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 05 травня 2017 р. за № 572/30440

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ Про затвердження форми та опису службового посвідчення інспектора праці 24.05.2017 № 866 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 31 травня 2017 р. за № 681/30549

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ РОЗПОРЯДЖЕННЯ від 7 червня 2017 р. № 375-р Про розподіл субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на виплату грошової компенсації за належні для отримання жилі приміщення для сімей загиблих осіб, визначених абзацами 5-8 пункту 1 статті 10, а також для осіб з інвалідністю I-II групи, визначених пунктами 11-14 частини другої статті 7 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту", та осіб, які втратили функціональні можливості нижніх кінцівок, інвалідність яких настала внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час безпосередньої участі в антитерористичній операції, та потребують поліпшення житлових умов, на 2017 рік

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ Про затвердження Змін до Переліку соціальних послуг, що надаються особам, які перебувають у складних життєвих обставинах і не можуть самостійно їх подолати 14.04.2017 № 626 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 15 травня 2017 р. за № 615/30483

ПРАВЛІННЯ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА 26.04.2017 № 9-1 Про затвердження Змін до Порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону

України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 22 травня 2017 р. за № 648/30516

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ Про внесення змін до Граничних цін на технічні та інші засоби реабілітації для осіб з інвалідністю, дітей з інвалідністю та інших окремих категорій населення 06.06.2017 № 948 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 09 червня 2017 р. за № 710/30578

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ Про внесення зміни до пункту 2 наказу Міністерства соціальної політики України від 30 серпня 2016 року № 950 17.05.2017 № 823 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 30 травня 2017 р. за № 678/30546

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАКАЗ Про затвердження переліку базових послуг, які входять до вартості путівки 24.05.2017 № 868 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 15 червня 2017 р. за № 743/30611

ЗАКОН УКРАЇНИ Про внесення зміни до статті 48 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи" 6 червня 2017 року № 2082-VIII

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА від 21 червня 2017 р. № 435 Деякі питання оплати праці працівників центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді

ЗАКОН УКРАЇНИ Про внесення зміни до статті 31 Закону України "Про реабілітацію інвалідів в Україні" щодо транспортного обслуговування осіб з інвалідністю 6 червня 2017 року № 2078-VIII

ЗАКОН УКРАЇНИ Про внесення змін до Закону України "Про освіту" щодо особливостей доступу осіб з особливими освітніми потребами до освітніх послуг 23 травня 2017 року № 2053-VIII

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА від 4 липня 2017 р. № 454 Про внесення змін до Порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям

МІНІСТЕРСТВО СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАЦІОНАЛЬНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ НАКАЗ Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Міністерства праці та соціальної політики України, Головного управління Державної служби України від 03 грудня 2003 року № 319/144 від 23.03.2017 № 454/64 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 16 червня 2017 р. за № 767/30635

Для застосування в роботі нових нормативно-правових документів пропонуємо використовувати урядові друковані видання та сайти мережі Internet:

<http://www.president.gov.ua> (Президент України)

<http://www.rada.gov.ua> (Верховна Рада України)

<http://www.kmu.gov.ua> (Кабінет Міністрів України)

<http://www.mlsp.gov.ua> (Міністерство соціальної політики України)

<http://www.mykolaiv-oda.gov.ua> (Миколаївська обласна державна адміністрація)

<http://www.ukrinform.ua> (Укрінформ)

<http://sotszahist.mk.ua> (Департамент соціального захисту населення Миколаївської обласної державної адміністрації)

РОЗДІЛ II «Консультація юриста»

1. Сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні

Ураховуючи підвищення ролі громадянського суспільства в різних сферах діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, зокрема щодо впровадження реформ, на підтримку ініціативи громадськості, а також з метою налагодження ефективного діалогу та партнерських відносин органів державної влади, органів місцевого самоврядування з організаціями громадянського суспільства, передусім з питань забезпечення прав і свобод людини і громадянина, керуючись частиною другою статті 102 Конституції України та відповідно до пункту 28 частини першої статті 106 Конституції України, указом Президента України від 26.02.2016 № 68/2016 затверджено Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки.

Затвердження Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016 - 2020 роки (далі - Стратегія) зумовлено необхідністю створення державою сприятливих умов для розвитку громадянського суспільства, різноманітних форм демократії участі, налагодження ефективної взаємодії громадськості з органами державної влади та органами місцевого самоврядування.

Активне, впливове і розвинене громадянське суспільство є важливим елементом будь-якої демократичної держави та відіграє одну з ключових ролей у впровадженні нагальних суспільних змін і належного врядування, в управлінні державними справами і вирішенні питань місцевого значення, розробці і реалізації ефективної державної політики у різних сферах, утвердженні відповідальності перед людиною правової держави, розв'язанні політичних, соціально-економічних та гуманітарних проблем.

Розроблення нової Стратегії обумовлено змінами основних тенденцій розвитку громадянського суспільства, зростанням його ролі в різноманітних сферах - від просування реформ на державному і місцевому рівнях, європейської інтеграції та розвитку електронного урядування до надання волонтерської допомоги Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, правоохоронним органам, органам державної влади під час дії особливого періоду, проведення антитерористичної операції, надання допомоги внутрішньо переміщеним особам. Стратегія спирається на базові цінності відносин між демократичною державою і громадянським суспільством, зумовлена становленням такого суспільства як основи народовладдя та прагненням створити належні умови для ефективної взаємодії держави, громадянського суспільства та бізнесу задля модернізації України, підвищення добробуту і створення рівних можливостей для всіх.

Як показує досвід демократичних держав, розвиток громадянського суспільства за системної державної підтримки дає змогу залучати додаткові людські, організаційні, фінансові та технічні ресурси для надання соціальних та інших суспільно значущих послуг, сприяння процесу децентралізації державного управління і підвищенню його якості, а також скоротити державні видатки і запобігти корупційним ризикам.

Основні проблеми розвитку громадянського суспільства в Україні

Взаємодія органів державної влади, органів місцевого самоврядування з громадськістю залишається малоефективною через недостатню прозорість діяльності цих органів та бюрократизовані процедури такої взаємодії, низький рівень взаємної довіри.

Негативний вплив на розвиток громадянського суспільства та забезпечення прав і свобод людини і громадянина справляють тимчасова окупація Російською Федерацією Автономної Республіки Крим і міста Севастополя та військова агресія Російської Федерації в окремих районах Донецької і Луганської областей, існуючі у зв'язку з цим перешкоди в утворенні і діяльності організацій громадянського суспільства на відповідних територіях.

Недосконалість чинного законодавства створює штучні бар'єри для реалізації громадських ініціатив, утворення та діяльності окремих видів організацій громадянського суспільства, розгляду та врахування громадських пропозицій органами державної влади, органами місцевого самоврядування.

Рівень гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу та врахування кращого міжнародного досвіду у сфері розвитку громадянського суспільства є недостатнім.

Такий стан справ призвів до того, що:

відсутній ефективний громадський контроль за діяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування;

недостатньою є практика залучення громадськості до формування та реалізації державної політики і вирішення питань місцевого значення;

благодійники не мають ефективних стимулів з боку держави, зокрема податкових, обтяжені бюрократичними процедурами, відсутній дієвий механізм захисту від шахрайства та інших зловживань у сфері благодійництва;

більшість організацій громадянського суспільства не має доступу до державної фінансової підтримки через її обмежений обсяг, незастосування прозорих конкурсних процедур та надання необґрунтованих переваг окремим видам організацій громадянського суспільства; реалізацію програм (проектів, заходів), розроблених організаціями громадянського суспільства, для виконання (реалізації) яких надається фінансова підтримка держави, ускладнюють надмірно короткі строки, протягом яких вона надається, та необґрунтовані обмеження на види витрат, які можуть бути профінансовані за рахунок бюджетних коштів;

потенціал організацій громадянського суспільства не повною мірою використовується органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування для надання соціальних та інших суспільно значущих послуг; спостерігається тенденція надання переваги у цій сфері державним і комунальним підприємствам та установам, що не сприяє підвищенню якості послуг та призводить до надмірного зростання бюджетних видатків;

недостатніми є стимули щодо здійснення організаціями громадянського суспільства підприємницької діяльності, спрямованої на вирішення соціальних проблем (соціальне підприємництво), долучення таких організацій до надання соціальних послуг зі сприяння у працевлаштуванні та професійної підготовки соціально вразливих верств населення;

відсутня єдина державна інформаційно-просвітницька політика у сфері сприяння розвитку громадянського суспільства.

Мета і принципи Стратегії

Метою Стратегії є створення сприятливих умов для розвитку громадянського суспільства, налагодження ефективної взаємодії громадськості з органами державної влади, органами місцевого самоврядування на засадах партнерства, забезпечення додаткових можливостей для реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина, задоволення суспільних інтересів з використанням різноманітних форм демократії участі, громадської ініціативи та самоорганізації.

Стратегія базується на принципах:

пріоритету прав і свобод людини і громадянина;

верховенства права;

прозорості, відкритості та взаємовідповідальності органів державної влади, органів місцевого самоврядування та організацій громадянського суспільства;

політичної неупередженості і недискримінації стосовно усіх видів організацій громадянського суспільства;

забезпечення конструктивної взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування та організацій громадянського суспільства;

сприяння залученню громадськості до процесів формування та реалізації державної, регіональної політики, вирішення питань місцевого значення.

Реалізацію Стратегії передбачається здійснювати за такими стратегічними напрямками:

створення сприятливих умов для формування та інституційного розвитку організацій громадянського суспільства;

забезпечення ефективних процедур участі громадськості під час формування та реалізації державної, регіональної політики, вирішення питань місцевого значення;

стимулювання участі організацій громадянського суспільства в соціально-економічному розвитку України;

створення сприятливих умов для міжсекторальної співпраці.

Створення сприятливих умов для формування та інституційного розвитку організацій громадянського суспільства

У рамках зазначеного стратегічного напрямку передбачається реалізувати такі завдання:

скорочення строків і спрощення реєстраційних процедур для організацій громадянського суспільства, зокрема процедур подання документів в електронній формі або за принципом "єдиного вікна"; удосконалення порядку віднесення організацій громадянського суспільства до неприбуткових організацій;

удосконалення правового статусу, порядку створення, організації діяльності і припинення органів самоорганізації населення, розширення їх повноважень щодо участі у вирішенні питань місцевого значення;

урегулювання на законодавчому рівні питання обов'язкового планування у Державному бюджеті України і місцевих бюджетах видатків на надання на конкурсних засадах фінансової підтримки для виконання програм (реалізації проектів, заходів), розроблених організаціями громадянського суспільства;

запровадження єдиного конкурсного порядку відбору органами виконавчої влади програм (проектів, заходів), розроблених організаціями громадянського суспільства, для виконання (реалізації) яких надається фінансова підтримка держави, та забезпечення на законодавчому рівні рівного доступу зазначених організацій, зокрема благодійних організацій, до участі у такому відборі;

вироблення за участю громадськості пріоритетів та єдиних критеріїв щодо надання фінансової підтримки за рахунок бюджетних коштів для виконання програм (реалізації проектів, заходів), розроблених організаціями громадянського суспільства та спрямованих на реалізацію завдань державної, регіональної політики, визначення середньо- і довгострокових індикаторів обсягів надання такої фінансової підтримки;

запровадження ефективних механізмів надання фінансової підтримки громадським ініціативам, спрямованим на реалізацію цієї Стратегії;

створення з урахуванням кращих практик Європейського Союзу сприятливого податкового середовища для юридичних та фізичних осіб, які надають благодійну допомогу, та фізичних осіб, які отримують благодійну допомогу;

запровадження однакового підходу щодо оподаткування податком на доходи фізичних осіб при отриманні безкоштовних соціальних послуг від бюджетних установ та від організацій громадянського суспільства;

впровадження допоміжних (сателітних) рахунків для статистичного обліку організацій громадянського суспільства та обліку їх діяльності відповідно до міжнародних стандартів;

активізація комплексних заходів, спрямованих на підвищення громадянської освіти населення щодо можливості захисту своїх прав та вираження інтересів через різні форми демократії участі.

Забезпечення ефективних процедур участі громадськості під час формування та реалізації державної, регіональної політики, вирішення питань місцевого значення

За цим стратегічним напрямком вирішуватимуться такі завдання:

унормування на законодавчому рівні:

- порядку проведення органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування консультацій з громадськістю щодо проектів нормативно-правових актів під час їх розроблення зі встановленням вичерпного переліку випадків, коли такі консультації не проводяться, та механізму запобігання порушенню вимог щодо обов'язковості таких консультацій;

- порядку ініціювання та проведення місцевих референдумів;

- гарантій реалізації права на мирні зібрання із закріпленням вичерпного переліку підстав для обмеження мирних зібрань;

- порядку ініціювання, проведення загальних зборів (конференцій) членів територіальної громади за місцем проживання та реалізації їх рішень;

- обов'язковості затвердження у кожній територіальній громаді її статуту, що визначає, зокрема, порядки організації громадських слухань, внесення місцевої ініціативи та реалізації інших форм демократії участі;

сприяння запровадженню на рівні органів місцевого самоврядування публічних консультацій з громадськістю, громадської експертизи їх діяльності та діяльності їх виконавчих органів, посадових осіб, комунальних підприємств, організацій та установ;

сприяння запровадженню обов'язкових публічних консультацій у процесі підготовки проєктів Державного бюджету України та місцевих бюджетів;

визначення порядку здійснення громадської експертизи діяльності з надання адміністративних послуг, а також діяльності бюджетних установ, які надають соціальні послуги;

створення ефективного механізму реалізації права громадян на звернення до органів місцевого самоврядування з електронними петиціями;

сприяння включенню до регламентів місцевих рад обов'язкових процедур забезпечення інформаційної прозорості і відкритості, у тому числі питань залучення громадськості до підготовки проєктів актів, що мають важливе суспільне значення.

Стимулювання участі організацій громадянського суспільства в соціально-економічному розвитку України

Цей стратегічний напрям передбачає вирішення таких завдань:

запровадження практики закупівлі соціальних та інших суспільно значущих послуг через соціальне замовлення та забезпечення рівного доступу організацій громадянського суспільства та бюджетних установ до надання соціальних та інших суспільно значущих послуг за рахунок бюджетних коштів;

стимулювання розвитку соціального підприємництва, зокрема удосконалення механізмів фінансової підтримки такої діяльності;

забезпечення рівних умов участі організацій громадянського суспільства у процедурах публічних закупівель;

встановлення конкурсних засад визначення виконавців державних, регіональних та місцевих цільових програм серед організацій громадянського суспільства та забезпечення рівних можливостей для участі у таких конкурсах;

забезпечення права неприбуткових організацій громадянського суспільства здійснювати відповідно до закону підприємницьку діяльність, якщо така діяльність відповідає меті (цілям) організації громадянського суспільства, сприяє її досягненню та не передбачає розподілу отриманих доходів (прибутків) або їх частини серед засновників (учасників), членів такої організації;

запровадження обов'язкового залучення організацій громадянського суспільства до оцінки потреб громадян у соціальних та інших суспільно значущих послугах;

забезпечення імплементації законодавства Європейського Союзу в частині оподаткування податком на додану вартість соціальних та інших суспільно значущих послуг;

надання організаціям громадянського суспільства, які надають соціальні послуги за рахунок бюджетних коштів, права користуватися державним та комунальним майном на пільгових засадах.

Створення сприятливих умов для міжсекторальної співпраці

Цей стратегічний напрям спрямований на реалізацію таких завдань:

забезпечення органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування доступу громадськості до консультацій та правової допомоги (у тому числі безоплатної) з питань порядку створення і діяльності організацій громадянського суспільства;

запровадження обов'язкових моніторингу та оцінки розпорядниками бюджетних коштів програм і проєктів, які виконуються організаціями громадянського суспільства за рахунок бюджетних коштів;

запровадження обов'язкової звітності організацій громадянського суспільства, які отримують державну фінансову підтримку, публічного доступу до такої звітності, а також до результатів обов'язкового моніторингу, оцінки та експертизи результатів державної фінансової підтримки організацій громадянського суспільства;

сприяння міжсекторальній співпраці у запобіганні і протидії шахрайству та іншим зловживанням у сфері надання благодійної допомоги, посилення юридичної відповідальності за нецільове використання благодійної допомоги;

стимулювання волонтерської діяльності, у тому числі опрацювання питання щодо участі України в Європейській конвенції про довгострокову волонтерську службу;

запровадження механізму здійснення благодійної діяльності шляхом надсилання благодійних телекомунікаційних повідомлень;

розширення сфер застосування державно-приватного партнерства за участю організацій громадянського суспільства;

включення до навчальних програм загальноосвітніх, професійно-технічних, вищих навчальних закладів курсів і тем з питань розвитку громадянського суспільства;

запровадження підготовки в системі вищої та післядипломної освіти фахівців з менеджменту неурядових організацій;

забезпечення надання методичної, консультативної та організаційної допомоги органам державної влади, органам місцевого самоврядування з питань взаємодії з організаціями громадянського суспільства, розвитку громадянського суспільства;

проведення просвітницьких заходів та соціальної реклами з питань взаємодії з організаціями громадянського суспільства, розвитку громадянського суспільства;

стимулювання наукових досліджень, публікацій та просвітницьких заходів у сфері розвитку громадянського суспільства і міжсекторальної співпраці.

2. Виплата компенсації за соціальну відпустку на дітей

Відповідно до ст. 19 Закону України «Про відпустки» від 15.11.1996 р. № 504/96-ВР жінці, яка працює і має двох або більше дітей віком до 15 років, або дитину-інваліда, або яка усиновила дитину, матері інваліда з дитинства підгрупи А І групи, одинокій матері, батьку дитини або інваліда з дитинства підгрупи А І групи, який виховує їх без матері (у тому числі у разі тривалого перебування матері в лікувальному закладі), а також особі, яка взяла під опіку дитину або інваліда з дитинства підгрупи А І групи, чи одному із прийомних батьків надається щорічно додаткова оплачувана відпустка тривалістю 10 календарних днів без урахування святкових і неробочих днів (ст. 73 КЗпП України).

За наявності декількох підстав для надання цієї відпустки її загальна тривалість не може перевищувати 17 календарних днів. Причому самотні матері мають право на додаткову оплачувану відпустку до досягнення дитиною не 15, а 18 років, тому що згідно ст. 1 Закону України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 р. № 2402-III і ст. 2 Закону України «Про державну підтримку сім'ям з дітьми» від 21.11.92 р. № 2811-XII дитина - це особа віком до 18 років (повноліття), якщо згідно з законом вона не набуває прав повнолітньої раніше.

Зазначена відпустка є соціальною і надається в будь-який час календарного року, незалежно від відпрацьованого часу та часу народження дитини, до чи після. Але право на неї має лише жінка, яка працює. Тому реалізувати своє право на використання цієї відпустки вона може за умови, якщо на день початку відпустки має стаж роботи в рахунок року, за який просить надати їй відпустку, тривалістю хоча б один день.

Чинним законодавством не визначено строку давності, після якого працівник втрачає право на додаткові соціальні відпустки. Якщо він з якихось причин не скористався своїм правом на таку відпустку за попередній рік чи за кілька попередніх років, він має право використати її, а в разі звільнення, незалежно від підстав, йому має бути виплачено компенсацію за всі невикористані дні цієї відпустки.

Згідно зі ст. 24 Закону України «Про відпустки» від 15.11.1996 р. № 504/96-ВР у разі звільнення працівника йому виплачується грошова компенсація за всі не використані ним дні щорічної відпустки, а також додаткової відпустки працівникам, які мають дітей або повнолітню дитину - інваліда з дитинства підгрупи А І групи.

У разі смерті працівника грошова компенсація за не використані ним дні щорічних відпусток, а також додаткової відпустки працівникам, які мають дітей або повнолітню дитину - інваліда з дитинства підгрупи А І групи, виплачується спадкоємцям.

Таким чином, якщо працівник звільняється з роботи у відповідному році і має невикористану соціальну відпустку за цей рік, йому має бути виплачена за неї грошова компенсація. На новому місці роботи він не матиме права на отримання додаткової відпустки працівникам, які мають дітей, оскільки така відпустка надається один раз протягом відповідного календарного року.

РОЗДІЛ III «Соціальний захист»

1. Внесення змін до ст. 48 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи»

06.06.2017 Верховною Радою України прийнято Закон України «Про внесення зміни до статті 48 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», який 26.06.2017 підписано Президентом України (далі – Закон).

Законом вносяться зміни до статті 48 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», згідно з якими поновлюється право на отримання щорічної допомоги на оздоровлення для дітей, які втратили внаслідок Чорнобильської катастрофи одного з батьків, та евакуйованих із зони відчуження у 1986 році. Відповідно буде забезпечено отримання щорічної допомоги на оздоровлення евакуйованим із зони відчуження у 1986 році та дітям, які втратили внаслідок Чорнобильської катастрофи одного з батьків, що сприятиме належному соціальному захисту цієї категорії осіб.

Водночас, частиною першою статті 48 Закону регулюються питання здійснення компенсаційних виплат за шкоду заподіяну здоров'ю, втрату годувальника та щорічної допомоги на оздоровлення деяким категоріям громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, або брали участь у ліквідації інших ядерних аварій, у ядерних випробуваннях, у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї, у складанні ядерних зарядів та проведенні на них регламентних робіт.

2. Санаторно-курортне лікування ветеранів та інвалідів, отримання компенсації за невикористану санаторно-курортну путівку

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 22.02.2006 р. № 187 «Про затвердження Порядку забезпечення санаторно-курортними путівками деяких категорій громадян» структурними підрозділами з питань соціального захисту населення районних держадміністрацій, виконавчими органами міських рад, путівки до санаторіїв видаються згідно з чергою, у міру їх надходження, відповідно до медичних рекомендацій з урахуванням пільг, встановлених чинним законодавством для конкретної категорії осіб.

Згідно з п.2 вищезазначеного Порядку структурні підрозділи з питань соціального захисту населення районних держадміністрацій, виконавчі органи міських рад забезпечують за рахунок коштів державного бюджету безоплатними путівками до санаторно-курортних закладів:

- інвалідів усіх категорій;

-ветеранів війни, осіб, на яких поширюється чинність Законів України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» та «Про жертви нацистських переслідувань».

Для отримання путівок зазначені особи повинні за зареєстрованим місцем проживання перебувати на обліку в органах соціального захисту населення для санаторно-курортного лікування та надати заяву і медичну довідку лікувальної установи за формою № 070/о.

Інваліди війни та інваліди забезпечуються путівками позачергово щороку (із січня по грудень).

Учасники бойових дій забезпечуються путівками щороку (із січня по грудень).

Учасники війни забезпечуються путівками один раз на два роки.

Особи, що супроводжують інвалідів війни I групи, яким за висновком лікувально-профілактичного закладу потрібен сторонній догляд забезпечуються путівками з лікуванням.

Оздоровлення ветеранів війни здійснюється у відомчих санаторіях Міністерства праці та соціальної політики України, а саме „Перемога” (м. Київ), „Салют” (м. Одеса), „Батьківщина” (м. Трускавець), „Ветеран” (м. Алушта), „Слава” (м. Миргород).

Інваліди з наслідками травм і захворювання хребта та спинного мозку I-II групи забезпечуються путівками до санаторіїв спінального профілю з лікуванням строком на 35 днів.

Постановою Кабінету Міністрів України від 24.02.2016 року № 140 внесені зміни до Порядку забезпечення санаторно-курортними путівками деяких категорій громадян структурними підрозділами з питань соціального захисту населення районних, районних у м. Києві та Севастополі

держадміністрацій, виконавчими органами міських рад, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22 лютого 2006 року № 187, в частині делегування повноважень із закупівлі послуг санаторно-курортного лікування для інвалідів з дитинства та від загального захворювання (крім інвалідів з наслідками травм і захворюваннями хребта та спинного мозку) на місцевий рівень.

Управління соціального захисту населення самостійно здійснюють закупівлю санаторно-курортних путівок за бюджетні кошти відповідно до потреби. При здійсненні закупівлі послуг санаторно-курортного лікування враховуватимуться профілі захворювання, потреба та медичні рекомендації щодо місця лікуванні (курорту), не обмежуючи зазначену категорію осіб можливістю оздоровлення лише в закладах місцевого значення, тим самим давши їм змогу проходити лікування на відомих курортах по всій території України.

01.03.2017 Урядом прийнято постанову Кабінету Міністрів України № 110 «Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для забезпечення деяких категорій інвалідів санаторно-курортними путівками, та внесення змін до порядків, затверджених постановами Кабінету Міністрів України від 22.02.2006 № 187 та від 31.03.2015 № 200», якою затверджено Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для забезпечення деяких категорій інвалідів санаторно-курортними путівками.

Відповідно до п.3 вищезазначеного Порядку бюджетні кошти спрямовуються місцевим органам соціального захисту населення на забезпечення санаторно-курортними путівками інвалідів загального захворювання та інвалідів з дитинства, у тому числі інвалідів з наслідками травм і захворюваннями хребта та спинного мозку, а також санаторно-курортними путівками без лікування громадян, що супроводжують інвалідів I групи (за винятком інвалідів з наслідками травм і захворюваннями хребта та спинного мозку), шляхом відшкодування вартості путівки санаторно-курортним закладам за надані послуги.

Гранична вартість путівки (ліжко-дня) визначається щороку Мінсоцполітики за пропозицією Фонду соціального захисту інвалідів для осіб з інвалідністю та погодженням з Міністерством фінансів України.

Відповідно до затверджених змін особи з інвалідністю повинні після закінчення строку дії медичної довідки, але не рідше ніж один раз на три роки, подавати нову медичну довідку. У разі неподання такої довідки особа, яка понад три роки перебуває на обліку для забезпечення санаторно-курортною путівкою, знімається з обліку.

Виплата грошової компенсації замість санаторно-курортної путівки для осіб з інвалідністю здійснюється управліннями соціального захисту населення відповідно до Порядку виплати деяким категоріям інвалідів грошової компенсації замість санаторно-курортної путівки та вартості самостійного санаторно-курортного лікування, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.02.07 № 150, за умови перебування особи на обліку для забезпечення санаторно-курортним лікуванням. Відповідно до вищезазначеного Порядку грошова компенсація виплачується особі з інвалідністю, якщо вона протягом попередніх трьох календарних років не одержувала безоплатної санаторно-курортної путівки (не рахуючи рік, коли особа з інвалідністю звернулася за нею).

Згідно п.4 грошова компенсація за путівку та за самостійне лікування нараховується і виплачується інвалідам I і II групи у розмірі 75 відсотків середньої вартості санаторно-курортної путівки, що визначається Мінсоцполітики за поданням Фонду соціального захисту інвалідів, погодженим з Мінфіном, щороку до 15 березня в межах обсягу бюджетних коштів, виділених відповідно до Закону про Державний бюджет України на поточний рік.

Виплата грошової компенсації замість санаторно-курортної путівки для інвалідів війни здійснюється управліннями соціального захисту населення відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 17.06.2004 року № 785 «Про затвердження Порядку виплати грошової компенсації вартості санаторно-курортного лікування деяким категоріям населення».

Відповідно до п.2 вищезазначеної постанови грошова компенсація виплачується інвалідам війни за місцем обліку один раз на два роки з дня звернення із заявою про виділення путівки або виплату грошової компенсації за бажанням, якщо вони протягом двох років не одержували безоплатних санаторно-курортних путівок, незалежно від наявності медичного висновку про необхідність санаторно-курортного лікування або медичних протипоказань.

Грошова компенсація за путівку інвалідам війни I-II групи нараховується і виплачується розміром 100 відсотків від середньої вартості путівки, інвалідам III групи- 75 відсотків.

У 2017 році середня вартість санаторно-курортної путівки становить 440 гривень, відповідно до наказу Мінсоцполітики від 27.03.2017 № 475 «Про встановлення середньої вартості санаторно-курортної путівки для виплати грошової компенсації замість санаторно-курортної путівки та вартості самостійного санаторно-курортного лікування».

РОЗДІЛ IV «Запитуєте – відповідаємо»

1. Щодо застосування норм Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» від 02.03.2015 № 222

Відповідно до пункту 3 частини третьої статті 9 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01.06.2000 № 1775-III ліцензуванню підлягало провадження господарської діяльності з виробництва особливо небезпечних хімічних речовин, операції у сфері поводження з небезпечними відходами (не підлягає ліцензуванню зберігання (накопичення) суб'єктом господарювання утворених ним небезпечних відходів, якщо протягом року з дня утворення небезпечні відходи передаються суб'єктам господарювання, що мають ліцензію на здійснення операцій у сфері поводження з небезпечними відходами).

Згідно із пунктом 14 статті 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» від 02.03.2015 № 222 (далі – Закон № 222) ліцензуванню підлягає провадження господарської діяльності з поводження з особливо небезпечними речовинами та небезпечними відходами за переліком, що визначається Кабінетом Міністрів України. Не підлягає ліцензуванню зберігання (накопичення) суб'єктом господарювання утворених ним небезпечних відходів, якщо протягом року з дня утворення небезпечні відходи передаються суб'єктам господарювання, що мають ліцензію на здійснення операцій у сфері поводження з небезпечними відходами.

Отже, Законом № 222 назву виду господарської діяльності у сфері поводження з небезпечними відходами та речовинами було викладено у новій редакції. Крім того, редакція пункту 14 статті 7 Закону № 222 передбачає прийняття акту Кабінету Міністрів України, яким буде затверджено Перелік особливо небезпечних речовин та небезпечних відходів.

На сьогодні Перелік небезпечних відходів затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 13.07.2000 № 1120 «Про затвердження Положення про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх утилізацією/видаленням і Жовтого та Зеленого переліків відходів».

Водночас, в законодавстві не визначено терміну «поводження з небезпечними речовинами». Нормативно-правовим актом, який існує у сфері поводження з небезпечними речовинами, є Перелік особливо небезпечних хімічних речовин, виготовлення та реалізація яких підлягає ліцензуванню, затверджений постановою Кабінету Міністрів України 17.08.1998 № 1287, що не узгоджується із назвою виду ліцензування згідно із Законом № 222.

Крім того, у статті 1 Закону України «Про відходи» передбачено лише визначення терміну «поводження з відходами - дії, спрямовані на запобігання утворенню відходів, їх збирання, перевезення, сортування, зберігання, оброблення, перероблення, утилізацію, видалення, знешкодження і захоронення, включаючи контроль за цими операціями та нагляд за місцями видалення».

Частиною шостою статті 21 «Прикінцеві та перехідні положення» до Закону № 222 встановлено, що ліцензії на провадження видів господарської діяльності, що на день набрання чинності цим Законом є чинними, продовжують діяти.

Ліцензії на провадження видів господарської діяльності, зазначених у статті 7 цього Закону:

- види господарської діяльності яких звужені, підлягають переоформленню, що здійснюється органом ліцензування у триденний строк безкоштовно;
- які є чинними на день набрання чинності цим Законом та мали обмежений термін дії, є безстроковими і можуть бути, за заявою ліцензіата, переоформлені відповідним органом ліцензування безкоштовно у тижневий строк.

Проте, частиною третьою статті 8 Закону № 222 визначено, що у разі зміни згідно з цим Законом назви виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню, яка не призводить до зміни предмета такої діяльності, відповідні ліцензійні умови надалі поширюються на такий вид діяльності. *Ліцензії на провадження такого виду господарської діяльності продовжують діяти.*

Водночас, слід зазначити, що частиною другою статті 6 Закону № 222 до повноважень органу ліцензування, зокрема, віднесено здійснення методичного супроводження ліцензування.

Виходячи зі змісту підпунктів 1 та 2 пункту 3 Положення про Міністерство екології та природних ресурсів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 21.01.2015 № 32, основними завданнями Мінприроди є, серед іншого, забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері поводження з відходами.

З огляду на вище викладене, у разі, якщо орган ліцензування (Мінприроди) вважатиме, що предмет діяльності у редакції виду господарської діяльності, передбаченого Законом № 222, не змінився, ліцензії, видані до набрання чинності вказаним Законом, продовжать діяти. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/222-19>

2. Роз'яснення Мінсоцполітики щодо реалізації положень Порядку обчислення середньої заробітної плати в органах місцевого самоврядування у зв'язку з підвищенням посадових окладів

Департамент заробітної плати та умов праці Мінсоцполітики на звернення органів місцевого самоврядування щодо реалізації положень Порядку обчислення середньої заробітної плати, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 08 лютого 1995 р. № 100, у зв'язку з прийняттям постанови Кабінету Міністрів України від 24.05.2017 № 353 «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 9 березня 2006 р. № 268 та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України» роз'яснює.

Перелік випадків в яких обчислення середньої заробітної плати здійснюється з урахуванням положень Порядку визначено пунктом 1. Пунктом 2 Порядку встановлено, що обчислення середньої заробітної плати для оплати часу відпусток, або для виплати компенсації за невикористані відпустки провадиться виходячи з виплат за останні 12 календарних місяців роботи, що передують місяцю надання відпустки або виплати компенсації за невикористані відпустки. У всіх інших випадках збереження середньої заробітної плати середньомісячна заробітна плата обчислюється виходячи з виплат за останні 2 календарні місяці роботи, що передують події, з якою пов'язана відповідна виплата.

Відповідно до пункту 10 Порядку у випадку підвищення тарифних ставок і посадових окладів на підприємстві відповідно до актів законодавства, а також за рішеннями, передбаченими колективними договорами (угодами) в розрахунковому періоді і в періоді, протягом якого за працівником зберігається середній заробіток, заробітну плату, включаючи премії та інші виплати, що враховуються під час обчислення середньої заробітної плати (в тому числі збереження середнього заробітку), за проміжок часу до підвищення коригують на коефіцієнт їх підвищення.

Разом з тим, абзацом сьомим пункту 2 Порядку передбачено, що у разі зміни структури заробітної плати з одночасним підвищенням посадових окладів працівників органів державної влади та органів місцевого самоврядування відповідно до актів законодавства період до зміни структури заробітної плати виключається з розрахункового періоду. Відповідно до абзацу восьмого пункту 2 Порядку у разі, коли зміна структури заробітної плати з одночасним підвищенням посадових окладів працівників органів державної влади та органів місцевого самоврядування відбулася у період, протягом якого за працівником зберігається середня заробітна плата, а також коли заробітна плата у розрахунковому періоді не зберігається, **обчислення середньої заробітної плати** провадиться з **урахуванням виплат**, передбачених працівникові згідно з умовами оплати праці, що встановлені **після** підвищення посадових окладів.

Згідно з статтею 2 Закону України «Про оплату праці» заробітна плата складається з основної заробітної плати, додаткової заробітної плати (надбавки, премії тощо) та інших заохочувальних та компенсаційних виплат. Зміна складових заробітної плати або їх питомої ваги призводить до зміни структури заробітної плати.

Отже, з прийняттям постанови № 353 відбулася зміна структури заробітної плати з одночасним підвищенням посадових окладів працівникам органів місцевого самоврядування. Тому період до зміни структури заробітної плати виключається з розрахункового періоду.

3. Організація цивільного захисту в установах соціального захисту населення

Цивільний захист в установах соціального захисту населення (далі – установи) організовується з метою своєчасної підготовки об'єкта до захисту від наслідків надзвичайних ситуацій та оперативного проведення рятувальних і інших невідкладних робіт.

Установи соціального захисту населення – одна з основних ланок в єдиній державній системі цивільного захисту (далі – ЦЗ) держави, де зосереджено багато людських і матеріальних ресурсів. Тому питання організації цивільного захисту на таких об'єктах є важливим моментом в загальному обсязі питань цивільного захисту. В установах, організація заходів у сфері цивільного захисту, якість їх планування, виконання та забезпечення в повному обсязі залежить в першу чергу від керівника.

Відповідно до ст. 20 Кодексу Цивільного захисту України **основними завданнями і обов'язками** суб'єктів господарювання у сфері цивільного захисту є:

- 1) забезпечення виконання заходів у сфері цивільного захисту на об'єктах суб'єкта господарювання;
- 2) забезпечення відповідно до законодавства своїх працівників засобами колективного та індивідуального захисту;
- 3) розміщення інформації про заходи безпеки та відповідну поведінку населення у разі виникнення аварії;
- 4) організація та здійснення під час виникнення надзвичайних ситуацій евакуаційних заходів щодо працівників та майна суб'єкта господарювання;
- 5) створення об'єктових формувань цивільного захисту відповідно до цього Кодексу та інших законодавчих актів, необхідної для їх функціонування матеріально-технічної бази і забезпечення готовності таких формувань до дій за призначенням;
- 6) проведення оцінки ризиків виникнення надзвичайних ситуацій на об'єктах суб'єкта господарювання, здійснення заходів щодо неперевищення прийнятних рівнів таких ризиків;
- 7) здійснення навчання працівників з питань цивільного захисту, у тому числі правилам техногенної та пожежної безпеки;
- 8) проведення об'єктових тренувань і навчань з питань цивільного захисту та ін.

Вирішення проблем захисту персоналу установи, населення і територій від надзвичайних ситуацій, зменшення їх соціально-економічних і екологічних наслідків можливе лише у разі проведення цілого комплексу заходів.

У значній мірі досягнення цієї мети залежить від умінь керівника установи спрогнозувати усі можливості надзвичайної ситуації (далі – НС), чітко спланувати заходи по їх попередженню та ліквідації наслідків, організувати управління під час виконання цих заходів, високого стану готовності до дій у НС органів управління, сил ЦЗ, які створені в установі та персоналу.

За виконання заходів з ЦЗ в установі відповідає керівник, а планування заходів з ЦЗ виконує структурний підрозділ з питань ЦЗ або визначена посадова особа з питань цивільного захисту відповідно до п. 2 ст. 20 Кодексу цивільного захисту України.

Основними нормативно-правовими актами з питань цивільного захисту, якими необхідно керуватись під час розробки та планування заходів цивільного захисту в установі є:

1. Кодекс Цивільного захисту України від 02.10.2012 № 5403-VI;
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 09.01.2014 № 11 "Про Єдину державну систему цивільного захисту";
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 26.06.2013 № 444 "Порядок проведення навчання населення діям в надзвичайних ситуаціях";
4. Постанова Кабінету Міністрів України від 09.10.2013 № 787 "Про затвердження порядку утворення, завдання та функції формувань цивільного захисту";
5. Постанова Кабінету Міністрів України від 23.10.2013 № 819 "Порядок проведення навчання керівного складу та фахівців, діяльність яких пов'язана з організацією і здійсненням заходів з питань цивільного захисту";

6. Постанова Кабінету Міністрів України від 30.10.2013 № 841 "Порядок проведення евакуації у разі загрози виникнення або виникнення надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру".

В зв'язку із надходженням до департаменту соціального захисту населення облдержадміністрації звернень від осіб з питань цивільного захисту, надаємо перелік необхідних документів, які в обов'язковому порядку повинні бути в установі соціального захисту населення (в залежності від кількості працюючих).

Перелік документів з питань цивільного захисту для установ з чисельністю працівників менш 50 осіб та понад 50 осіб, затверджено Примірним переліком документів з питань цивільного захисту, що розробляються центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, суб'єктами господарювання, затверджений наказом Державної служби України з надзвичайних ситуацій від 12.07.2017 № 335.

Для забезпечення організації та здійснення заходів цивільного захисту в установах соціального захисту населення в установах з чисельністю працюючого персоналу 50 і менше осіб (управління соціального захисту населення райдержадміністрацій, центри системи соціального захисту населення та інші) повинні розроблені наступні **документи**:

1. Розпорядчий акт про організацію цивільного захисту. (Наказ керівника "Про організацію цивільного захисту");
2. Наказ керівника "Про підсумки організації цивільного захисту в ____ році і завдання на 20__р.";
3. Інструкція щодо дій персоналу у разі загрози або виникнення надзвичайних ситуацій;
4. Положення про комісію з питань надзвичайних ситуацій;
5. Функціональні обов'язки членів комісії з питань надзвичайних ситуацій;
6. Документи з організації навчання працівників;
7. Документи з евакуації;
8. Інструкція та План евакуації у разі виникнення пожежі;
9. Інформаційно-довідковий куточок з питань цивільного захисту.

Для забезпечення організації та здійснення заходів цивільного захисту в установах соціального захисту населення в установах з чисельністю працюючого персоналу 50 і більше осіб (будинки-інтернати, департамент праці та соціального захисту населення Миколаївської міської ради, територіальні центри соціального обслуговування (надання соціальних послуг) та інші) повинні розроблені наступні **документи**:

1. Наказ керівника установи «Про організацію цивільного захисту в установі»;
2. План реагування на надзвичайні ситуації установи (План погоджується з керівниками відповідних районних (міських) ланок територіальної підсистеми ЄДС ЦЗ Миколаївської області і відділів (секторів) ГУ ДСНС України у Миколаївській області та затверджується керівником установи. Підлягає щорічному уточненню з урахуванням результатів проведених в установах спеціальних об'єктових навчань (тренувань) з питань ЦЗ та аналізу виникнення надзвичайних ситуацій в регіоні);
3. Положення про комісію з питань надзвичайних ситуацій (Проект положення розробляє посадова особа з питань ЦЗ, підписує голова комісії з питань НС та посадова особа з питань ЦЗ, затверджує керівник установи);
4. Функціональні обов'язки посадових осіб комісії з питань НС. (Проект функціональних обов'язків розробляє посадова особа з питань цивільного захисту, підписує голова комісії з питань НС та посадова особа з питань цивільного захисту, затверджує керівник установи);
5. Наказ керівника установи «Про створення і використання матеріальних резервів для запобігання та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій». Номенклатура матеріального резерву. Річний графік накопичення об'єктового матеріального резерву. Наказ, номенклатуру та річний графік накопичення розроблює заступник директора з матеріально-технічного забезпечення (Матеріальні резерви створюються керівниками установ, у власності або користуванні яких є об'єкт (об'єкти) підвищеної небезпеки або потенційно небезпечний об'єкт (об'єкти));
6. План евакуації (План евакуації розробляє комісія з питань евакуації, підписує голова, затверджує керівник установи, та погоджується з органом, на території якого планується розміщення

евакуйованого персоналу);

7. Положення про комісію з питань евакуації (Проект положення розробляє посадова особа з питань ЦЗ, підписує голова комісії, затверджує керівник установи);

8. Наказ про організацію роботи штабу з ліквідації наслідків надзвичайної ситуації. «Видає керівник робіт з ліквідації наслідків НС при виникненні НС. Проект наказу розробляє призначений начальник штабу з НС, який є заступником керівника робіт з ліквідації наслідків НС»;

9. Положення про штаб з ліквідації наслідків надзвичайної ситуації (Проект положення розроблює начальник штабу з НС, підписує керівник робіт з ліквідації наслідків НС, затверджує керівник установи);

10. Положення про спеціальну комісію з ліквідації наслідків надзвичайної ситуації (Відпрацьовується як формалізований документ посадовою особою з питань цивільного захисту);

11. Схема організації зв'язку та оповіщення (Розробляє посадова особа з питань ЦЗ, затверджує керівник установи);

12. Документи з організації навчання працівників в установі. (Розроблює посадова особа з питань ЦЗ);

13. Документи з обслуговування та приведення у готовність до прийому людей захисної споруди (Для установ на балансі яких перебуває захисна споруда);

14. Функціональні обов'язки керівника установи з питань ЦЗ;

15. Функціональні обов'язки особи з питань ЦЗ;

16. Наказ керівника СГ про підсумки виконання заходів ЦЗ за 20__ рік і визначення завдань на 20__ рік.;

За консультацією та методичними рекомендаціями з питань цивільного захисту в установах соціального захисту населення можна звертатися до:

департаменту соціального захисту населення Миколаївської облдержадміністрації (Єгоров Сергій Андрійович, головний спеціаліст відділу зайнятості, трудових відносин та соціального діалогу управління праці та зайнятості, тел. 37 11 33);

навчально-методичного центру цивільного захисту та безпеки життєдіяльності Миколаївської області (тел. 55-22-08).